

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

Quam illum oporteat viriliter dimicare, qui spiritalem velit referre palmam.
Capvt XLVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

animis in Ministrum incurrerunt, eo
 nollet eis memoratos aureos tradere, nihil
 eum omnibus vexandum obiecerunt. Siqui
 & apud religiosos & seculares eum tradiderunt
 & quæ ille gesserat, passim apud omnes
 lateque in peiorem partem interpretando
 uulgarunt: sicq; factum est, ut qua in re
 Deum ab omni culpa esset immunis, tam
 apud homines malè audire cogere. Hoc
 gotium si quando ad tempus intermissum
 isset, mox denuo repetebatur: idque agi
 multis annis, donec Ministrum benè exag
 sent. Per id temporis in visione apparuit
 sæpè dictus Canonicus egregio indutus habu
 viridis coloris, qui omni ex parte rubicundus
 habebat rosas: dixitque Ministro rectè se ha
 re in illo seculo, orauitq; ut æquanimiter
 ret tam immanem, quæ ipsi inferebatur, in
 riam, certus quod Deus ipsum abunde solui
 tur. Interroganti autem Ministro, quid
 tam præclarus habitus significaret, respon
 Rosæ illæ rubicundæ in panno viridi
 designant patientem perpeffionem, quare
 sic ornâsti: cuius causa seipso te omnipotens
 Deus æterno vestiet.

Consolatur
 in afflictione
 sua.

*Quam illum oporteat viriliter dimicare, qui spem
 lem velit referre palmam.*

CAPVT XLVII.

SVb initio conuersionis suæ summopere
 optabat Minister haud vulgariter placere
 Deo, at tamen absque labore & dolore
 Quæ

Quodam ergo tempore forte profectus est cō-
 cionandi gratia in regionem: veniensq; in na-
 vim, quandam in lacu Constantiensi, offendit
 ibi inter alios egregium quendam iuuenem
 splendidis indurum vestibus. Ad quem cum se
 adiunxisset, percontari cœpit quis esset, vel
 quid negotij gereret. Ille se eiusmodi ait ho-
 minem esse, qui nobiles inter ipsos committe-
 ret, vt hastis congrederentur, & id genus ludos
 palestricos exercerent. Tum verò ait etiã spe-
 ciosis eos fœminis dare operam, & qui cæteris
 esset magis strenuus, eum honoris referre pal-
 mam & præmium. Percontanti Ministro quid
 id esset præmij, respondit: Fœminarum omni-
 um, quæ illic adsint, pulcherrima eius digito
 anulum aureum inserit. Illo adhuc vltèrius
 inquirente, quid faciendum incumberet id
 honoris cumque anulum adipisci volenti, ait
 Iuuenis. Qui præ cæteris acriores plagas & an-
 gores sustinet, nec sub his animo lassessit, sed
 fortem ac virilem sese exhibet, sedetque im-
 motus & istibus aliorum tundi se finit, is ho-
 nore potitur. Dicente autem Ministro, Dic mi-
 hi obsecro, si quis primo conflictu audax sit,
 satisne id est? Ille ait: Minimè, sed certamen ad
 finem vsque tolerandum est: & Quamuis aded
 verberibus prematur, vt ex oculis eius scintil-
 læ emicent, & ex ore ac naribus sanguis erum-
 pat, id totum ferat necesse est, si velit referre
 gloriam. Iterum Minister omnia exploratu-
 rus: Quæso te, inquit, licetne illi lachrymas
 fundere, aut vultum in rugas contrahere, dū
 ita male cæditur? Neutiquam, ait Iuuenis, etiã
 si vt fit plerisque, in eius pectore cor deficiat,

Rr 5 hilari

Mūdi honoꝝ
 & gloria quæ
 to labore cō-
 paretur.

hilari sit vultu oportet: alioqui parebit iustus
 brio, amittetq; honorem & annulum. His au-
 ditis, Minister in sese descendere compulsum
 medullitus ingemuit & ait: Eia Deus præclaris-
 sime & longè omnium dignissimè, si Mundi
 huius milites talia perpeti coguntur pro tam
 vili stipendio, quod tamen in seipso nihil est,
 quàm ergo equum est, vt pro æterna gloria tu-
 riores toleremus labores? O si dignus ego essem
 Deus pijsime, in spiritualium militum tuorum
 numerum ascribi. O speciosissima & æterna
 Sapiencia, cuius amabilitati nihil vsquam po-
 test comparari si posset animæ meæ abs te præ-
 stari annulus, hoc ego nomine pati vellem,
 quicquid tibi visum foret, cepitque præ-
 mio feruore lachrymas ederé. Vbi autem ad
 destinatum peruenit locum, omnipotens Deus
 immanes illi permisit afflictiones inferri, et
 que tam multas, vt pene erga Deum desere-
 ret, multique ex compassione propter illi pla-
 rarent. Tum ille omnis strenuæ ac infatigabi-
 lis militiæ oblitus, mœrens & impatiens non
 nihil erga Deum, cogitauit cur eum eius molli-
 molestijs affligeret. Manè sequenti sub die ex-
 ortum anima illius suauiter quiescēte, & a se-
 sibus sublata, quiddam in ipso hunc in modum
 loquebatur: Vbi iam est illa præcellens militi-
 & strenuitas? Itane miles stramineus, & vie pa-
 neus vel pannis molliter vestitus, præfidentem
 erit animo modò quidem in prosperis, at pa-
 lè post in aduersis fracto & scemineo? Hæc sane
 ratione non potest perennis ille obtineri an-
 nulus, quem tu concupisces. Respondit Mini-
 ster. Atquæ Domine certamina illa, in quibus
 oportet

OIV
 45

oportet se tibi resignare & permittere, teq; per-
peti, nimum diuturna sunt. Ad quod illi mox
eiusmodi datum est responsum: Sed & honor
ipse & gloria & anubus militum meorū, quos
ego honorauero, perennis est. His Minister in
sele reiectus ac conuictus, submisit admodum
dixit: Fateor mi Domine culpam meam. Tan-
tum oro, vt afflcto mihi liceat lachrymas fū-
dere: siquidem cor meum omnino refundat.
Cui Dominus. Proh pudor, inquit, visne in Infracto ani-
mo aduersa
quæque Dei
amere tole-
randa.
fæminæ morem lachrymari? Certe tibi ipsi
apud omnes cæli ciues ignominie notam inu-
res. Terge oculos & hilarem vultum exhibe,
vt neque DEVS neque homines animaduer-
tant afflictionis causa te plorare. Cœpit ille
ridere non nihil, ac nihilominus per genas
fluitabant lachrymæ. promisitque Deo nol-
le se deinceps flere, quô posset spiritalem illum
annulum adipisci.

*Vt Ministro quandoque concionante, facies eius ter
instar Solis radiauerit.*

CAPVT XLVIII.

CVM vice quadam apud Coloniam A-
grippinam Minister serid admodum &
feruenter concionaretur, quidam no-
uus Christi tyro recens ad DEVM conuersus,
illi concioni intererat. Erat idem ille satis af-
flictus. Cum ergo studiosè in Ministrum inten-
deret, internis oculis vidit faciem eius in iu-
cundissimam mutari claritatē, ac tribus vici-
bus vsque adeo splendidā effici, vt solet esse Sol,
cum